

De NDC, weg ermee?

Een beginnende gemeentearchivaris wordt niet zelden geconfronteerd met archieven die geïnventariseerd zijn volgens de methode van de Nationale Decimale Classificatietabellen, kortweg NDC. Dikwijls gebeurde dat door personeel van de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten (VBSG). Een groot aantal Belgische gemeentearchieven werd en wordt volgens dit systeem bewerkt. Nochtans verketteren vele archivariissen de NDC.

Een kennismaking

De Nationale Decimale Classificatietabellen dateren van 1955. Het is het tijdvak van het ontstaan van het *record management* in de Angelsaksische wereld, wat op zijn beurt een gevolg was van de groei van de activiteit en de documentproductie van de overheid. De NDC zijn een systeem om de administratieve documenten van Belgische gemeenten te klasseren. Ze werden opgesteld door het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten (VBSG). Aan de oorsprong lag het Universeel Decimaal Classificatiestelsel (UDC) uit 1872 van de Amerikaan Nevil Dewey. Hij wilde de hele menselijke kennis systematiseren. Zijn systeem bleek niet geschikt als indeling voor de klassen van administratieve documenten. De NDC zijn wel opgesteld in de trant van Deweys UDC. De SISO-classificatie die in het Vlaamse gemeentelijke bibliotheekwezen wordt gebruikt, is ook in de trant van de UDC geconcipieerd. Zulke systemen zijn hiërarchisch gestructureerde overzichten van onderwerpen. Elk onderwerp wordt weergegeven als een decimaal cijfer, dat ook de plaats in de hiërarchie aanduidt. Bijvoorbeeld:

6	Sociale activiteiten en ontspanning
6.2	Maatschappelijke zekerheid en diverse werken
6.2.4	Sociale werken en diensten
6.2.4.1	Huwelijk en gezin
6.2.4.1.5	Financiële tegemoetkomingen
6.2.4.1.5.1	Gemeentelijke geboortepremies

Het basisplan van de tabellen viel uiteen in twee grote stukken. De eerste vier decimalengroepen betroffen 'institutionele' werkzaamheden en vormden gemeenschappelijke rubrieken die golden voor alle openbare besturen. De

JORIS VANDERBORGHT is licentiaat geschiedenis, gediplomeerde in de archivistiek en het hedendaags documentbeheer, en archivaris van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw sinds 2004
joris.vanderborght@sint-pieters-leeuw.be

tweede helft van de tabellen betroffen 'functionele activiteiten' en waren eigen aan het specifieke openbaar bestuur, in dit geval de gemeenten. Vanaf 1966 duiken er Nationale Decimale Classificatietabellen op voor de OCMW's, die inderdaad overeenkomen voor de institutionele activiteiten, maar verschilden voor de functionele. Andere NDC voor andere soorten openbare besturen werden niet ontwikkeld, hoewel dit wel de aanvankelijke bedoeling lijkt.

De NDC hielden voor hun groepering van de onderwerpen rekening met de organisatie zoals die in de meeste steden en gemeenten bestond in de jaren 1950. Er was een archetypisch organogram van een stad of grote gemeente in te herkennen.

De NDC schrijven ook voor hoe dossiers fysiek gerangschikt moeten worden in de kasten. Ook archieven kunnen fysiek volgens de NDC gerangschikt worden. Naast het dossiernummer, krijgt een dossier een NDC-code mee die meteen aanduidt waar het fysiek moet worden geplaatst. Deze NDC-code is niet uniek voor een dossier en kan dus niet gelden als zijn uniek referentienummer. Binnen één rubriek krijgen de dossiers een bijkomende ordening: alfabetisch, geografisch, chronologisch...

De klasseerdiensten van de VBSG bestaan niet meer. De juridische databank voor de lokale besturen, Inforum, was met de NDC ontsloten op onderwerp. Bijgevolg kwam het beheer van de NDC bij Inforum terecht. Vandaag biedt Inforum tegen abonnementskosten een elektronische versie aan van de NDC. De aparte tabellen voor enerzijds het

gemeentebestuur en anderzijds het OCMW werden door Inforum samengevoegd.

Wat is nu de ware aard van de Nationale Decimale Classificatietabellen? Bij nader inzien gaat het niet echt om een taxonomie of classificatie. De verschillende hiërarchische niveaus zijn niet gedefinieerd zoals bij een echte taxonomie. Nemen we de classificatie van alle planten zoals geconcipieerd door de Zweedse botanicus Carolus Linnaeus (1707-1778). Daar zijn de zes hiërarchische niveaus goed omschreven: afdeling, klasse, orde, familie, geslacht en soort. Dat is bij de NDC niet het geval, wat toch een noodzakelijke voorwaarde is om over een taxonomie of classificatie te kunnen spreken.

Als de NDC geen classificatie zijn, wat dan wel? Zij vormen de facto een thesaurus. Een thesaurus kan worden gedefinieerd als een lijst van begrippen te gebruiken bij bepaalde documentaire werkzaamheden. Bij de NDC hebben de begrippen daarenboven hiërarchische relaties en kan elk begrip vertaald worden in een unieke systematische decimale code.

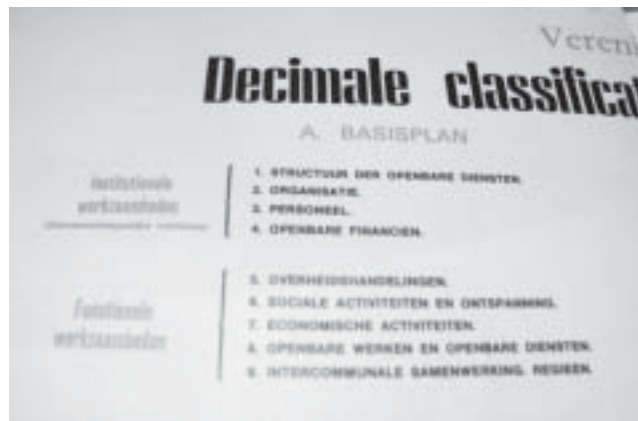
Kritiek van de archiefwetenschap op NDC

Archivarissen hebben de NDC de voorbije decennia sterk bekritiseerd. Dezelfde argumenten keren daarbij steeds terug¹.

Afhankelijk van de invalshoek van de ambtenaar, kunnen verschillende ambtenaren aan documenten over één zaak verschillende codes toekennen. In plaats van in één dossier, komen de documenten dan terecht in opgesplitste dossiers, die op verschillende locaties staan. Ter verdediging van de NDC moeten we wel aanvoeren dat de NDC zelf voorschrijven eerst dossiers te vormen en pas dan het hele dossier te coderen en te plaatsen. Het is niet de bedoeling elk document apart te coderen, dit is zelfs gevaarlijk. Een document hoort in de eerste plaats thuis in een dossier. Een logische conclusie op basis van deze voorschriften van de NDC is dat het secretariaat van een gemeente de NDC dus beter niet gebruikt om de ontvangen brieven te coderen bij de registratie van de briefwisseling. De kans is te groot dat brieven over dezelfde zaak toch terechtkomen onder verschillende codes.

Ook zouden algemene series documenten geen plaats hebben in het systeem. Als voorbeeld halen vertegenwoordigers van het Rijksarchief de verslagen aan van de Raad en het College, algemene jaarverslagen en besluiten. Dit is echter niet correct, voor zulke algemene documenten en series is er in de NDC wel plaats. Men moet het systeem wel kennen en goed gebruiken.

Ten slotte vindt de archiefwetenschap ook dat de NDC geen beeld geven van het functioneren van een gemeentebestuur. Het is immers een hiërarchische lijst van onderwerpen, niet

van activiteiten. Ook dit nuanceren we. Soms valt het wel op dat de NDC ook activiteiten gebruiken als rubriek. Sommige rubrieken vermelden zelfs types documenten. De NDC zijn geen zuiver onderwerpsmatig systeem. Maar de onderwerpsmatige logica is er wel dominant. Het geeft inderdaad geen beeld van hoe een gemeentebestuur functioneert. En dit veroorzaakt problemen.

Van dossiers die volgens de NDC geklasseerd en geïnventariseerd zijn, is het later soms onduidelijk van welke dienst ze afkomstig zijn en naar aanleiding van welke bestuurlijke activiteit ze aangelegd zijn. In de werkomgeving van een archief vormt dit dikwijls een probleem. Het maakt de juiste interpretatie van de beschrijving van een dossier in een NDC-archiefinventaris vaak onmogelijk. Zelfs wie het dossier ter hand neemt, kan het niet altijd plaatsen in zijn context en correct interpreteren. In de archiefomgeving en voor de historische kritiek is kennis van de context waarin een dossier ontstond onontbeerlijk. De beslissing van Inforum om de codetabellen voor het OCMW en de gemeente samen te voegen, maakt nog meer dan vroeger dat er geen correct beeld wordt verkregen van het functioneren van het gemeentebestuur. Nu komen ook de rubrieken over de functies van een OCMW voor in de tabellen. Wel zijn alle activiteiten van een OCMW geconcentreerd in één tak van het systeem.

De NDC stimuleerden onrechtstreeks en ongewild ook het gebrek aan een inventaris. Vaak werd gedacht dat het systeem kon gelden als de wettelijk verplichte inventaris. Het hoeft geen uitleg dat de NDC geen overzicht geven van de inhoud van een archief, maar enkel een idee kunnen geven van wat er in het archief zou kunnen voorkomen². De wettelijke verplichting om een inventaris te hebben van het gemeentearchief raakte natuurlijk al in onbruik in de jaren 1860 en is tot op vandaag dode letter in het overgrote deel van de steden en gemeenten.

Argumenten voor de NDC?

Er zijn ook twee argumenten pro de NDC. Ze zouden een kant-en-klaar product zijn dat onmiddellijk kan worden gebruikt. Hier zijn onze ervaringen heel anders. Een goede

opleiding is nodig voor iedereen die het ingewikkelde en uitgebreide systeem correct wil gebruiken. En dan nog zijn er verschillende coderingen mogelijk van een zelfde dossier, die toch alle conform het systeem zijn. Dit kan de klasserder wel oplossen door met verwijzingen te werken.

De NDC zouden ook opgesteld zijn door specialisten, en daardoor geen fouten in de logica van hun opbouw hebben. Klopt dit? Sommige rubrieken (onderwerpen) zijn namelijk nauw aan elkaar verwant. Zo zien we in de tabellen de onderwerpen '506 Beheer van het patrimonium (Documentatie)' en '57 Openbare eigendommen en eigendommen bestemd voor openbaar gebruik'. Maar ook onder 8 staat er informatie over dezelfde eigendommen. Zulke problemen komen her en der voor in het systeem; ze kunnen worden bestempeld als fouten tegen de logica van een onderwerpsmatig systeem.

Ten slotte zijn ook de verdiensten van de voormalige klasseerdiensten niet te veronachtzamen. Wat zou er gebeurd zijn met sommige archieven als deze klasseerdiensten ze niet hadden bewerkt? Zij zorgden toch voor minimale inventarissen en een verpakking en etikettering. Dat de beschrijvingen in deze inventarissen vaak te summier zijn, ligt niet aan de systematiek van de NDC maar aan de gebrekkige opleiding van de klasseerders die ze opstelden.

De nieuwe wind: de functionele aanpak en het administratieve handboek

Er is tenslotte nog een erg fundamenteel probleem met de NDC. De hele idee dat met een onderwerpsmatig systeem een administratief klassement kan worden ingedeeld, is niet meer van deze tijd. De huidige internationale normen gaan uit van een classificatieschema gebaseerd op de administratieve processen en niet op onderwerpen³. Zo'n 'functionele classificatie' vertrekt van een hiërarchisch opgedeeld overzicht van de opdrachten van een organisatie en de activiteiten die een organisatie in dat kader ontplooit. De werkgroep Gemeentearchief maakt deze oefening momenteel voor een gemeentebestuur naar aanleiding van de herziening van de selectierichtlijnen van het Rijksarchief. Die zullen functioneel worden gestructureerd. De werkgroep

komt tot een functionele classificatie die 20 tot 30 pagina's zal tellen in plaats van de 144 van de NDC. Terwijl ze volgens ons toch vollediger is en eenduidiger in gebruik⁴. De NDC zijn dus gedateerd in de ogen van de wetenschap van het *record management* dat zich met het beheer van administratieve documenten of *records* bezighoudt.

Bij een functionele ordening wordt wel een andere redenering gevolgd om een document te classificeren als bij een onderwerpsmatige ordening zoals de NDC. De vraag is in het kader van welke activiteit van de gemeente een document werd ontvangen of opgemaakt. Er wordt niet rechtstreeks gekeken naar al de onderwerpen die in een document ter sprake komen. Het spreekt vanzelf dat men hier ook eerst een dossier vormt rond een zaak (*case*) en die zaak dan classificeert. In feite geeft men een zaak een bepaalde plaats volgens de functionele indeling, men kent het toe aan een bepaald proces⁵ in plaats van aan een bepaald onderwerp. Dit verklaart het verschil in omvang van een functionele classificatie met de NDC. De functionele methode sluit aan bij de dynamiek die momenteel aan het ontstaan is bij de gemeentebesturen. Volgens het nieuwe gemeentedecreet moet een gemeentebestuur een administratief handboek opstellen waarin het al zijn processen beschrijft. Er zijn verschillende systemen op de markt, waarin men zulke processen kan modelleren en de bijbehorende workflow en documentflow kan automatiseren.

Onze praktijkervaring met het systeem

Naast deze gekende pro's en contra's hebben we als ervaren gebruiker enkele persoonlijke bedenkingen bij de 'handigheid' van de NDC.

Het aantal hiërarchische niveaus in de classificatie is enorm, niet minder dan zeven. Dit komt de overzichtelijkheid niet altijd ten goede. Zoals de NDC zelf suggereren, moet men al deze niveaus zelf niet per se gebruiken. Dit is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Onze ervaring bij het opstellen van inventarissen volgens de NDC leerde dat het soms nodig is tot vijf niveaus te vermelden om de classificatie van een dossier te verduidelijken. Worden er te veel niveaus en dus subrubrieken weggelaten, dan begrijpt de lezer niet meer waarom een dossier onder een bepaalde rubriek schuilgaat.

Een onderwerp kan maar worden opgesplitst in maximaal tien subonderwerpen (van 0 tot en met 9). Anders klopt het decimale cijfercodesysteem niet meer. Helaas is het soms nodig een onderwerp nog verder op te splitsen. Het valt soms op dat men dit probleem met 'kunstgrepen' omzeilt. Men verdeelt bijvoorbeeld een rubriek die meer dan tien subrubrieken zou tellen, in twee rubrieken.

De omvang van de tabellen is niet min, 143 pagina's zonder de broodnodige index die het totaal op 228 pagi-

na's brengt (versie van 1996). De omvang van de huidige versie van de tabellen is 167 pagina's, in een kleiner lettertype en met minder witregels dan in de versie van 1996. Ze tellen bijna 6.700 titels.

Voor sommige classificaties is het nodig codes te combineren met de symbolen '+' en ':'. Dit zal voor veel gebruikers te ingewikkeld zijn, en maakt dat het aantal mogelijke coderingen schier oneindig is. Zulke zelf gecreëerde, samengestelde codes staan per definitie ook niet in de codetabellen. Voor wie een dossier zoekt volgens het systeem, kan dit een probleem vormen als hij anders redeneert dan de persoon die een dossier heeft geklasseerd.

Kortom, het systeem is moeilijk in gebruik en er is bijna een opleiding catalografie nodig om het correct toe te passen. Dit geldt zowel voor de klasseerder als voor de bevrager van het klassement.

Het oorspronkelijke concept van de NDC was om de dossiers fysiek te plaatsen conform de NDC-codes. Om archief te plaatsen in archiefdepots, is dat systeem in ieder geval niet geschikt. Telkens er archief bijkomt, zou men grote hoeveelheden archief moeten opschuiven om de nieuwe dossiers er op de juiste plaats tussen te krijgen. Dit is in de praktijk onuitvoerbaar. Enkel wanneer een archief statisch is, er geen nieuwe aanvullingen meer bijkomen en alle vernietigbare documenten verwijderd zijn, kan men een archief volgens de NDC fysiek rangschikken en plaatsen in het depot. In dat geval moet men er ook aan denken de verschillende archieven van de verschillende voormalige gemeenten in de depots apart te houden als aaneengesloten blokken. Gemeentearchivarissen stellen archieven in hun magazijnen niet per se op volgens de intellectuele indeling van deze archieven. Zij vinden ze er terug door bijvoorbeeld een plaatsingslijst.

Ambtenaren die er een klassement op nahouden volgens de NDC, hebben dikwijls de neiging om geen goede dossiers te vormen met een goede dossiertitel, maar om de documenten te klasseren in mappen die enkel de NDC-rubrieken als titel meekrijgen. Hoewel dit tegen de voorschriften van de NDC zelf ingaat, blijkt dit toch geregeld voor te komen. Het systeem kan de ambtenaren afleiden van de enige goede manier om documenten te groeperen: per casus.

Als we onze ervaringen samenvatten, komen we tot de conclusie dat de NDC niet geschikt zijn voor gebruik door de administratie zoals het systeem ontworpen werd in de jaren 1950. Ook voor de plaatsing in het archiefdepot is het niet bruikbaar. Toch zijn er ook positieve ervaringen met het systeem. Om te zoeken op onderwerp blijkt het uitstekend geschikt als extra zoekleutel in onze elektronische databank met archiefbeschrijvingen.

Een toekomst voor de NDC?

Dit brengt ons bij onze persoonlijke visie op de toekomst van de NDC. Het systeem blijft uitstekend bruikbaar door documentalisten wanneer ze aangekochte publicaties (boeken, tijdschriften, databanken...) catalogiseren. Zulke gepubliceerde informatie bestaat uit teksten die worden geschreven als een uiteenzetting over een bepaald specifiek onderwerp, zodat een onderwerpsmatige toegang hier uitstekend functioneert. Het leeuwendeel van de administratieve documenten wordt wel niet geschreven als uiteenzetting over een bepaald onderwerp, maar in de context van de behandeling van één of andere zaak (een geval, een voorval, openbaar werk...). Voor zulke proces- en casegebonden documenten werkt een functionele classificatie veel gemakkelijker.

De NDC zijn dus een bruikbaar middel om een administratieve handbibliotheek van een gemeentebestuur te catalogiseren, veel meer dan 'algemenere' classificatiestelsels die in de gemeentelijke bibliotheken worden gebruikt. Ze zijn minder geschikt om administratieve documenten te beheren. Maar is hun rol volledig uitgespeeld voor administratieve documenten?

Zoals gezegd kan de NDC best niet gebruikt worden tijdens de registratie van de briefwisseling. Op kantoor levert het ingewikkelde systeem – volgens onze ervaringen – geen duidelijk voordeel op voor de klassementen, die toch per bureau worden bijgehouden en vrij beperkt in omvang zijn. Daarbij komt nog dat de personeelsleden absoluut een opleiding moeten krijgen voor ze met het systeem aan de slag kunnen. Men zou wel bij diensten die dienstinventarissen van hun dossiers bijhouden, kunnen promoten dat ze in deze inventarissen een kolom voorzien voor NDC-codes. Men zou wel steeds als archivaris deze codes moeten controleren wanneer de dossiers worden gearchiveerd. In ieder geval lijkt een functioneel ordeningsplan hier meer op zijn plaats. Niets verhindert natuurlijk de titels van het functioneel ordeningsplan te voorzien van NDC-codes, zodat we een link hebben tussen beide systemen.

Als primair criterium voor de rangschikking en inventarisering van een gemeentearchief is de NDC onbruikbaar. De plaatsing van de documenten volgens de NDC in de archiefdepots en de indeling van de inventarissen volgens de NDC kunnen we als ervaringsdeskundige alleen afraden. Enkel voor statische archieven die al volgens de NDC bewerkt zijn, of waarbij de NDC al in de kantooromgeving gebruikt werd, verdedigen we nog een archiefschema volgens de NDC. En zelfs dan moet men de NDC intelligent interpreteren, dat wil zeggen veeleer volgens functie en organisatie dan zuiver onderwerpsmatig. Voor elk ander nieuw te bewerken *fonds d'archives* van een gemeentebestuur kunnen we dit enkel afraden.

In de databank waarin de archiefbeschrijvingen ingevoerd worden, kunnen de NDC nog wel van pas komen⁶. Want de 'functionele' aanpak heeft zijn beperkingen. Hij functio-

neert vooral goed voor wie de werking van de administratie en het verband van de processen met de documentenstroom kent. Een bijkomende opzoekbaarheid volgens een andere logica dan de functionele is bijvoorbeeld voor het publiek nodig. Het publiek zoekt namelijk vaak naar informatie over een bepaald 'onderwerp'. Een zoekstelsel vergelijkbaar met Google en soortgelijke werkt met vrije trefwoorden en zoekt enkel op de tekst die in de archiefbeschrijvingen voorkomt. Zo een systeem levert geen betrouwbare zoekresultaten op. Een archiefbewerker zou daarom elke beschrijving kunnen indexeren volgens de NDC. Dan kan op onderwerp gezocht worden binnen de archiefdatabank en hindert het ook niet dat één dossier vele NDC-codes kan krijgen. De NDC reiken hier in feite een kant-en-klare thesaurus aan, speciaal geschikt voor archieven van gemeenten en OCMW 's.

De persoon die de archiefbeschrijvingen indexeert volgens de NDC, moet natuurlijk wel van wanten weten. Ook moet ervoor gezorgd worden dat het publiek in het systeem kan zoeken zonder de codes te moeten invullen. Dit kan via een vaste trefwoordenlijst afkomstig van de NDC, vergelijkbaar met de alfabetische indexen in de gedrukte versies van de NDC. Software regelt dan de omzetting van het trefwoord in een NDC-code. Het publiek hoeft zo geen kennis te hebben van het systeem, het selecteert enkel uit de vaste trefwoordenlijst.

Maar ook zo'n dubbel zoekstelsel, een onderwerpsmatige thesaurus naast een functionele classificatie, kan niet op tegen een archiefgids die het publiek duidelijk uitlegt in welke archiefdocumenten het bepaalde inlichtingen kan terugvinden. Alleen moet het publiek dan wel willen investeren in de lectuur van zo'n gids. De mentaliteit om zo veel mogelijk resultaat te verwachten voor een minimale investering overheerst echter meer en meer. Laten we ook niet vergeten dat de archivaris nog steeds de belangrijkste 'interface' met de archieven is voor het publiek en de administratie. Of de drukbezette archivaris overigens tijd zal hebben om een dubbel zoekstelsel te voorzien, één functioneel en één onderwerpsmatig, is zeer de vraag.

De archiefbeheerder moet zelf een oordeel vormen over de oplossingen die beschikbaar zijn om archiefdocumenten opzoekbaar te maken. Elke oplossing, en niet enkel de NDC, heeft nadelen. Sommige nadelen van de NDC gelden trouwens ook voor andere systemen. Wat ons betreft kunnen de NDC aan een nieuw leven beginnen als thesaurus geïntegreerd in elektronische databanken met beschrijvingen van gemeentearchief, in de elektronische catalogus van de administratieve bibliotheek en in onlinedatabanken met documentaire informatie voor lokale overheden zoals Inforum. Een voorwaarde voor de inzet van de NDC als thesaurus is dat het stelsel een goede onderhoudsbeurt krijgt die tegelijk de continuïteit met het verleden niet veronachtzaamt. Als primair ordeningssysteem voor de archieven is een functionele indeling beter dan de NDC.

Noten

1. Coppens, H., *Archiefbeheer in gemeenten en O.C.M.W.'s*. - Brussel, 1997 (p. 79-82) vormt een goede samenvatting.
2. Wijffels, C., *De gemeentearchieven, de decimale classificatiestelsels en de gemeentewet*, in: *De Gemeente (1958) 96*; p. 546-548.
3. *International Organization for Standardization, Information and Documentation – Records management – Part 1: General*. - Geneva, 2001 (first edition 2001-09-15) ref. 15489-1/ Part 2: *Guidelines*. - Geneva, 2001 (first edition 2001-09-15) ref. 15489-2.
4. *De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat de auteur van dit artikel deze functionele oefening ontwierp.*
5. *Uiteraard zijn er naast dossiervorming meer manieren om administratieve documenten te groeperen. Een uiteenzetting hierover zou ons te ver leiden. Zie hiervoor Stichting Archiefpublicaties, Archiefterminologie voor Nederland en Vlaanderen*. - 's-Gravenhage, 2003; p. 107-111.
6. Coppens, H., *De ontsluiting van archieven: richtlijnen en aanbevelingen voor de ordening en beschrijving van archieven in het Rijksarchief*. - Brussel, 1997; p. 221.

SAMENVATTING

De Nationale Decimale Classificatietabellen (NDC) zijn een systeem voor het klasment van de administratieve documenten van de Belgische steden en gemeenten. Het dateert uit de jaren 1950 en is een onderwerpsmatig stelsel, geïnspireerd door de UDC van Dewey. Van alle systemen die ontwikkeld zijn voor het klasment van administratieve documenten van gemeenten in België, zijn de NDC het meest verspreid. Zij genieten echter een slechte reputatie bij archiefwetenschappers. Ze beantwoorden ook niet aan de huidige internationale normen en standaarden voor *record management*. Het artikel onderzoekt of de slechte reputatie van de NDC bij archiefwetenschappers gerechtvaardigd is en wat de toekomst van dit systeem kan zijn een halve eeuw na zijn ontstaan.

ABSTRACT

The National Decimal Tables of Classification (NDC) are a system for filing records of Belgian cities and municipalities. They date back to the 1950s and are a subject-orientated system, inspired by the UDC of Dewey. Of all systems developed for filing records of municipalities in Belgium, the NDC are the most widely spread. The NDC, however, suffer from a bad reputation amongst archivists. They do not comply with the current international norms and standards for record management. The article examines whether or not the bad reputation of the NDC is justified and what can be the future of this system half a century after its origin.